

“HALLO WERELD, HIER BEN IK DAN.”

Ze kan naar eigen zeggen niet eens zo goed zingen, heeft haar carrière aan een barman te danken en leest 's nachts oldschool horrorverhalen: Meskerem Mees verdient een award voor bescheidenheid én voor de mooiste nieuwkomer van het jaar.

Het zal je misschien ontgaan zijn temidden van het Corona kabaal, maar er is dit jaar een bijzonder helder geluid opgestaan. Ze luistert naar de naam Meskerem Mees en begon eind mei vanuit haar kot in Gent zachtjes aan haar opmars. Dat deed ze samen met Joe, de mysterieuze liefde die ze in haar gelijknamige debuutsingle bezingt. Een collega-journalist vergeleek haar bijzondere indie-folk sound ondertussen met een knetterend haardvuurtje, anderen hebben het over puur bronwater, en hier bij l'Officiel moeten we spontaan aan een warm bad denken. Kortom: iedereen is het erover eens dat het overweldigend rustgevend klinkt. En een tikje ontroerend.

Hoe ben je de schijnwerpers in gerold?
“Het is eigenlijk erg organisch gebeurd. Ik speel al van jongs af aan klassieke gitaar en mocht via via in een café in Tielt optreden. De barman was erg onder de indruk en moedigde me aan een platenlabel te contacteren. Ik twijfelde: het is mij altijd om gitaar te doen geweest, mijn stem is niet eens getraind. Hij was echter vurig overtuigd en heeft zelf mijn opname rondgestuurd. Voor ik het wist, had ik een contract op zak. We hebben mijn muziek net voor de eerste lockdown opgenomen en het was eigenlijk niet af. Er viel nog wat op te poetsen, maar dat ging niet meer door Corona. Alles is in één take opgenomen en mijn stem begon op den duur wat rauw te klinken. Niet perfect dus, maar ik wilde niet wachten en heb mijn single toch in mei uitgebracht, ‘hallo wereld, hier ben ik dan’-gewijs. Ik denk dat die imperfectie mensen aantrekt, ze vinden het oprecht en puur klinken. Ik heb dat zelf ook: ik hou van oudere artiesten zoals Simon &



MUZIEK

Garfunkel, Bob Dylan, Lead Belly: hoe ouder een opname klinkt, hoe meer karakter die voor mij heeft. Een spontaan begonnen carrière met een half afgewerkt product dus. Geen trucage, geen special effects: mijn stem en mijn gitaar, that's it.”

En Joe natuurlijk! Mogen we weten wie de goede man is?

“Ik word vaak als ‘folk’ gelabeld, omwille van mijn gitaar, maar ook omwille van het verhalende aspect van mijn muziek. Ik ‘schrijf’ een lied zonder er teveel over na te denken: ik neem mijn gitaar erbij en bedenk out of the blue een tekst en melodie. Vaak tot mijn eigen verbazing, dan moet er wat tijd over gaan om te beseffen waar mijn woorden eigenlijk op slaan, waarover het echt gaat. Soms blijkt dat heel autobiografisch te zijn, soms zijn het lichte verhaaltjes. Ik dacht eerst dat Joe niet meer was dan dat: een anoniem liefdesverhaaltje. Achteraf ben ik wel gaan beseffen dat hij mijn keuze symboliseert om voluit voor muziek te gaan. De keuze tussen dit muzikale avontuur versus het op safe te spelen, een beetje te blijven aanmodderen, te focussen op mijn studies en af en toe eens in een café op te treden. Joe staat voor muziek, de persoon die het zingt is de voorzichtige, de veilige route in het leven.”

Je brengt een zacht geluid in een schreeuwelijke tijd, lukt dat wel?

“Ik heb zeker een mening en ben niet bang

die te verkondigen, alleen ben ik van mening dat je die niet altijd van de daken moet schreeuwen. Je ontleemt de boodschap kracht op die manier. Ik was deze zomer net als vele anderen aangedaan door wat George Floyd is overkomen en heb daar voor een passage op de VRT een song over geschreven. Ik ben dus niet te beroerd om mijn mond open te trekken, maar schreeuwelijk past gewoon niet bij mijn persoonlijkheid.”

Hoe verzet jij je gedachten?

“Ik lees heel veel. Als kind kwam ik heel snel in het hogere leesklasje terecht omwille van mijn vlotte leesniveau, haha ik was daar zò fier op! Ik vind het interessant me in de levens van componisten te verdiepen, en lees af en toe wat Hemmingway als afwisseling. De laatste maanden lag Dracula van Bram Stoker op mijn nachtkastje: dat is dus verrassend genoeg extreem spannend! Ik lees het vooral 's nachts en verschiet mij dan echt een ongeluk bij het minste geluidje in de kamer of berichtje dat biept. Verder ben ik recent vioollessen beginnen nemen, nog een snaarinstrument. Volgens de juf houd ik de boog alvast op de juiste manier vast, opnieuw iets waar ik heel trots op ben, haha. Ik moet daarvoor wel op zoek naar een goede repetitieruimte, want niets zo tenenkrommend irritant -vergeet de rustgevende sound- als een beginnend violist...”

Door Isabelle Vander Heyde

Foto Patrick Blomme

SLAETS

ANTWERP



WWW.SLAETS.EU

DE KEYSERLEI 42, 2018 ANTWERPEN
DE KEYSERLEI 46-48, 2018 ANTWERPEN
SCHUTTERSBOFSTRAAT 30B, 2000 ANTWERPEN

03/213.50.80



Ontworpen en met de hand vervaardigd in het atelier van Slaets.